

vist — og det kan sees ved enhver Ud næv- nelse — at Capellaner blive beskikkede for visse bestemte Menigheder, selv de almindelige personelle (de tidligere Capellaner paa eget An- og Tilsvær tjender man jo ikke mere til). Naar der altsaa staaer „den for en vis Menighed beskikkede Præst“, maa da derved ogsaa forstaaes Capellaner. Dette Spørgsmaal blev bragt frem forrige Gang i Landstinget, og det er et Spørgsmaal, som jeg troer vil vedblive, til det løses tilfredsstillende; men jeg vil ikke stille Endringsforslag, da jeg anseer Lovens Ord for saa klare, at der ikke med Rette kan være Tvivl om deres Fortolkning, og den Tid maa vel komme, da den bliver anerkjendt af alle Landets Biskopper, af hvilke idetmindste een tidligere ikke har villet det. Jeg kan derfor, som sagt, ønske, at dette Forslag maa blive vedtaget uforandret, og jeg haaber, at de, som ere enige med det ærede Medlem for Rjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) i, at man skal søge at ordne Folketirken saaledes, at man slutter sig til den af virkelig Kjærlighed, ogsaa ville slutte sig til dette Forslag og til Forslag, der gaae i samme Retning. Naar det samme ærede Medlem lægger saamegen Vægt paa, at det gjaldt om at bringe et saadant Liv til stede, som kunde være frugtbargjørende i religiøs Henseende, kunde være til Opbyggelse, saa troer jeg, at Forslaget ogsaa med Hensyn hertil viser den rette Vej. Det kan ikke nægtes, det er jo Alle bekjendt, at paa mange Steder i Landet er den nuværende Tilstand saaledes, at man langt fra kan sige, at der af Folketirken bliver sørget for den kirkelige Opbyggelse, som der burde og som vi efter de Kræfter, der ere tilstede, kunde sørge for den, naar vi gav dem Frihed til at røre sig. Saa, hvis vi sætte os det Formaal, som jeg ganske vist troer er det eneste, vi bør sætte os, hvor der er Tale om Folketirkens Anliggender, nemlig, at den bør holdes sammen ved Kjærlighed og Frivillighed, og arbejde paa Mienighedernes størst mulige Opbyggelse, maae vi nødvendigviis gaae ind paa den Vej, Forslagsstillerne have betraadt, ja endogsaa gaae betydeligt videre, end her er sleet.

Thurab: Det foreliggende Lovforslag vil give Afgang for dem, som have løst Sogne-

baand, til at benytte deres egen Sognekirke og Kirkegaard, men det er ogsaa kun om disse Gjenstande: Sognekirker og Kirkegaarde, Lovforslaget handler. Jeg vil bede det høie Thing om at lægge sig dette alvorligt paa Sinde, thi man vil da komme til at see paa § 2 med et Blik, der er noget forskjelligt fra det, hvormed Forslagsstillerne synes at have betragtet denne Paragraphs Bestemmelser. Der staaer nemlig, at de, der ønske, at deres Sjælesørger, til hvem de have løst Sognebaand, skal forrette Altergang for dem i Sognets Kirke, skulle indgive en Begjæring herom til Stiftens Biskop; men, saavidt jeg veed, har Biskoppen efter den nu gjældende Kirkeanordning ikke Noget med Kirkerne og Kirkegaardene at gjøre, undtagen som Medlem af Stiftsøvrigheden, ikke qva Biskop alene. — Den ærede foregaaende Taler berørte i Forbigaaende en lille Muldsbegivenhed, som har vakt endeel Røre i den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere, idet der nemlig har været endeel Bevægelse i Anledning af nogle Mindetavler, som man ønskede ophængt i Kirken, ved en uheldig Bending blev denne Sag bragt for Biskoppen, som lod forlyde med, at man ved at lade de enkelte Sognepræster indgive Andragende derom, vilde kunne faae Bevilling til at ophænge disse Mindetavler; saaledes er Sagen idetmindste forebragt mig fra en Kilde, hvis Troværdighed jeg ikke kan betvivle. Biskoppen har derved indirecte afviist Sagen paa det Punkt, hvorpaa den var indbragt for ham, nemlig at han alene skulde give Tilladelsen — rimeligviis fordi han ikke kunde gjøre dette — og han har henviist den til Sognepræsterne, for gjennem dem at faae Andragender indgivne, da han kun har med det Personelle at gjøre. Jeg kan rigtig nok ikke forstaae, at han, fordi Andragenderne komme igjennem Sognepræsterne, kan give Tilladelse i den omhandlede Retning, forsaavidt han ikke kan gjøre det, naar de indgives til ham fra Foreninger; men nok er det, at Sagen har taget denne Gang. Efter hvad jeg har erfaret om Kirkens Skik og Brug og Anordning med Hensyn til Kirkerne, vedkommer det imidlertid ikke Biskoppen specielt at have med Kirkens Brug, Kirkens Prydelse, Kirkens Istaandsættelse etc., at gjøre, men han har kun